

БИЉАНА БРАДИЋ
НАЈБОЉА СЕСТРА ВМА
ЗА ПРОШЛУ ГОДИНУ

СЕСТРА СА ВИСОКОМ ШКОЛОМ

Снимио Даримир БАНДА

Биљана Брадић, главна сестра Другог одељења Клинике за нефрологију ВМА, љубазна је и гостопримљива. Њена реч је топла, а осмех благ. Једино очи откривају да је радознала особа, често у покрету и да се никад не задовољава достигнутим – ни у раду, ни у животу. Циљеве које поставља већином и остварује.

Пацијенти је воле, лекари и колегице поштују и мисле да је пожртвована особа, а она око 20 година успешно балансира између посла и породице и успева да оствари своје жеље – за усавршавањем и напредовањем у струци. Све то су само неке од особина које говоре да је награда за најбољу сестру ВМА за прошлу годину (поводом Дана сестринства) и овог пута дошла у праве руке.

Питамо је како све постиже, а она кроз осмех каже да не стаје – врло је живахна, енергија је не напушта, а кавка је на послу, таква је и у кући.

Њен радни ран почиње у седам ујутро, а завршава се у вечерњим сатима. Признање које је добила значи јој пуно јер је дошло од њених колегица и сматра да је то је награда за око

20 година професионалног рада у тој установи.

Лични пример колегицама

Посао медицинске сестре био је њен избор од младости, као што је желела и знала да ће радити на ВМА. Тај сан јој се испунио 1995, када се запослила у тој установи, најпре на одређено време, у Одељењу апартмана. Две године касније прелази на Клинику за анестезиологију и реанимацију и ту је стекла значајна искуства, која ће јој касније користити у раду. У стални радни однос примљена је 1998. на Клиници за нефрологију. Од 2014. главна је сестра Другог одељења.

– Навикла сам на рад, ред и дисциплину. Чим стигнем на посао обилазим пацијенте и припремам их за обављање лабораторијских анализа, за извођење разних дијагностичких процедура. На нашем одељењу леже тешки болесници који су на дијализи и сестра је уз лекара важна карика у тимском раду, изузетно битном на нашој клиници.

Прича о проблему недостатка медицинских сестара и о начину на који га превазилазе.

– Добром организацијом и прераподелом радног времена све се постиже. Многи од нас едуковани су да раде на више тачака Клинике за нефрологију, којих има пет, па ако недостаје сестра за дијализу, ми силазимо доле и покривамо тај посао. На Клиници сам прошла свих пет радних тачака и највише сам се задржала у Одељењу трансплантације, које је врх у усавршавању медицинске сестре.

Када говори о односу према колегицама, каже да им помаже кад год треба, посебно млађим, које тек стичу знања. У њима види себе кад је почињала да ради јер су пуне ентузијазма, снаге, веселости. И како каже, никад не може да прича о својим колегицама лоше, нити је доживела да је неко био лош према њој. Нема посебну собу јер јој не треба – њена соба је са њеним колегицама и пацијентима.

– Треба волети посао који радиш и бити веадр с пацијентима. Сви ми морамо своје проблеме да заборавимо на вратима ВМА. Иако је свакоме свој проблем најтежи, овде смо тог дана најпотребнији пацијентима. Важна је топла реч, брига, пажња, поготово према старијим пацијентима. Ако то не урадите, својом нервозом можете унети немир

Пацијенти је воле, лекари и колегинице поштују и мисле да је пожртвована особа, а она око 20 година успешно балансира између посла и породице и успева да оствари своје жеље за усавршавањем и напредовањем у струци. Све то су само неке од особина које говоре да је награда за најбољу сестру ВМА за прошлу годину и овог пута дошла у праве руке.

код њих и они ће се осећати још несигурнијим. С поносом кажем да на нашој клиници тога нема.

Због таквог односа према послу пацијенти им се јављају, шаљу разгледнице с путовања, доносе цвеће. Уз осмех каже да јој је својевремено једна пацијенткиња – бака, кад је чула да се удаје, послала цвеће на венчање.

Запитали смо је да ли посебно памти неког пацијента, а она је одговорила:

– Не могу никог посебно да издвојим. Зближавам се с пацијентом, али та блискост никад не превазилази професионализам. Не смем емотивно да се вежем за њега, јер ће бити доста таквих пацијената. Сећам се једне пацијенткиње која се плашила инјекција. Запитала сам је како ће ићи на хемодијализу. Бошће је сваки други дан. Она ме је уплашено погледала, а ја сам јој рекла да гледа све то с позитивне стране јер има могућност да живи, што многи пацијенти немају. Рекла сам јој да се труди да превазиђе тај бол. И она ме је послушала.

Жеља за новим сазнањима

Биљани Брадић није ништа тешко, па и оно мало слободног времена што има често користи за усавршавање и пише стручне радове за конгресе, а труди се и да колегиницама увек буде доступна за консултације око неге пацијената.

После завршене средње медицинске школе, на РАН Европском универзитету међу првима је стекла звање дипломирани медицинар – сестра здравствене неге, а 2015. завршила је и студијски програм менаџмент у здравству и постала дипломирани менаџер здравствене заштите. Тако да је она сестра са високом школом. Чланица је координационог одбора Удружења нефролошких сестара Србије и иностраног ED-TNA, а активно учествује као предавач на свим скуповима тог удружења у земљи и иностранству.

Завршила је студијски програм јер сматра да главне сестре морају бити добри менаџери. Оне имају задатак да, у сарадњи са лекарима, раде јавне набавке, праве планове за своју клинику и морају да знају како да ускладе економски интерес установе и задовољство корисника њихових медицинских услуга.

Биљанин радознали дух не задовољава се само завршетком једне високе школе. Истиче да стално мора да прати нове трендове здравствене неге, јер је, како каже, нефрологија прилично широка област и није уско везана само за бубрег, као орган. Бубрежни болесници су често дијабетичари, пропадају им крвни судови, па су им неопходна сазнања из кардио и васкуларне хирургије, затим пулмологије, офталмологије...

– Много нам значи што нам Клиника пружа могућности за стручно усавршавање и што се проналазе начини како да се помогну сестрински конгреси. Сад се отвара и Висока школа за сестре ВМА, тако да ће генерацијама које долазе бити лакше него нама. Надам се да ће и будућа систематизација радних места другачије рангирати сестре и стимулирати их да се додатно едукују и напредују.

Биљана је већ сад себи дала задатак да у наредном периоду упише мастер из области здравствене неге и усавршаваће се у том правцу.

Наша саговорница каже да никад није пожелела да оде у свет, иако зна да су медицинским сестрама с ВМА, због добре едукације, отворена свуда врата. Пожелела је да оде у мировну мисију и да тестира себе, али сада види да је то

посао за млађе, а она би волела да у пензију оде са ВМА.

Спортски дух

Најбоља сестра ВМА за 2016. је уда-та, мајка петнаестогодишњака, много ради, а од велике помоћи јој је мајка, која је одмењује у тзв. женским пословима.

– Запосленој жени није лако и сви смо приморани на разна сналажења, али се ја не жалим. Никад нисам на послу рекла да морам да изађем раније, да морам негде да пођем. На боловању сам била само на породилском. Стално се трудим и радим, јер је у данашње време велика ствар имати стални посао, а у оваквој кући то је и велико задовољство.

Позитивну енергију црпи у кругу породице, у дружењу са пријатељима и читању књига. Спортског је духа – воли да скија, вози борд и кад год може тренира у теретани. Како каже, на тај начин скупља енергију за наредну недељу.

– Најважније је да не станеш, да не губиш мотивацију за рад, да волиш свој посао и установу у којој радиш. Признање које сам добила ми доста значи јер желим да будем пример млађим сестра-

ма, а њима поручујем да улажу у себе, јер им достојанство и знање нико не може одузети. А свако има свој пут, неку звезду водиљу, па и ја – истиче на крају разговора најбоља сестра ВМА за протеклу годину, чији рад и раније није остајао незапажен – више пута је награђивана и похваљивана, а 1999. године добила је, њој такође драгу, медаљу „Белог анђела”. ■

Мира ШВЕДИЋ